

Nem mozdítható

kötelmek az éjszakától is és az érces homály
bűvölet szülőföldje a szobában rekedt fény lassú láz
zavaró némaságban végződnek átkarolom klaviatúrá
mint szeretők a múlt időt alig két nap és költözünk
az előszobában magasodó dobozok folyton ösztökélnek
sarkaik kifémesedtek csak fáradt vagyok több mint százéves
házunk bűvölet szülőföldje gangján összefutnak beszélnek
a XX. század legendái miképpen szereteted maradandó
ahogy az emlékezetünkbe keretezett képek nem mozdítható

három óra alvás után

testem nehézkedése minden ponton számottevő
éjszaka mellém feküdtek hiábavalóságaim mint mindenki másnak
kávét készítesz nekem nyugtatgatsz gyermekünk nem mozdult
az alkonyat érkezése óta csak pihen áldottan kikerekedetten
végtagjaim a mozgás és a tér törvényszerűségei ellenében léteznek
második kávémm testesebb és forróbb tavában bámészkodom
van bennem valami kimondatlan nem mozdítható

inkább aludnék állva is tudnék

kétszer ellenőrzöm kulcs iratok némi készpénz
integetsz az ablakból téglák rugaszkodnak el falaktól
mielőtt leesnének lebegnek megtanulhatnám egy életre
a metróalagútban a léghuzat
folyton a felszín felé kapaszkodna
a peron magányával
üldögélek szundikálok
tajtékos fehér lovon Gojko Mitic ellovagol gyermekkorom
sokszor láttam korábban is láttam vörös hajkoronával
fiatal lány nézeget szép látvány lehetek
nem mozdítható

döcög az 1-es villamos minden kapaszkodó
markolható álmok gondoskodnak az egyensúlyról
óbudai macskakövek felett átlebegek sebezhetően
tinédzserek vonulnak egymásba kapaszkodnak
nem mozdítható szavakkal

rohan a lift csendben kattán elférünk egymás mellett sokan
neonfényben amerikai konyhás egy korszak lelke
9 órakor ketten érkeznek bútoráruházból
szakemberek két óra alatt minden a helyén lesz biztosítottak
rögzítettem magamban én
három napig csak szenvednék pontosan tudod mire vagy képes
ötven felé

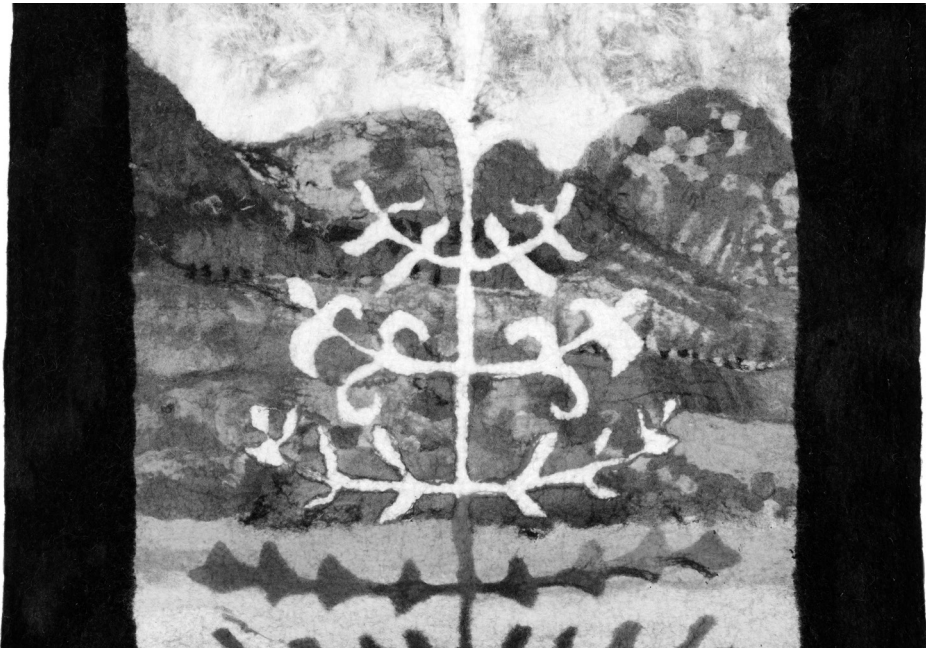
a gyerekszobában felszabadítok némi helyet ágyunk ott lesz
kisfiúnk közelében bólogatnak végül hárman jöttek
áprilisban várjuk gyorsan repül az idő terhelhető
kipróbálom ruganyosságát
az idő gyönyörű gátszakadás
következhetsz a fürdőszoba bútor a tükör magassága éppen jó
a bőrkanapé itt lesz kijelölöm a levegőben összerakják
negyed óra alatt mire vagyok képes tudom pontosan
az ebédlő asztal egy hete kész van nem mozdítható
ments meg Uram a látszatoktól

alattam macskakövek a Fő tér körülöttem
gyönyörű a kilátás a villamosról ember emberben mint egy átok
a sötétség szemben nézem magam andalítón dülöngél a metró-
szerelvénnyel csukott szemmel élvezem létezésem partot ér
mire vagy képes mikor jön az ébredés a mozgólépcső felszíneket
ember embert követ
átgyalogolok a Corvin-negyeden fiatalok közé keveredek
unatkozom hallom egyikük szavát tekintetét lezárta
az előttünk elterülő fűtött oktalanság

az idő gyönyörű gátszakadás
három emelet felfelé megsimogatod arcom ki tudja mit hoz még
ez a délután megérkezett az ingatlanközvetítő fél hat után
egy fiatal férfival cikázik tekintete mekkora
méricskéli az az ajtó hová nyílik ki lehet próbálni
mondjuk mosolyogva elbúcsúzunk nem jön vissza
túl magas túl régi és nagy felesleges felsorolni
nem mozdítható szavakkal tíz percre lefekszem hasogató fejfel
összeszorul az idő alig marad hely

lélegezni még mindig iratokat pakolsz nem lehet kibírni
kipakolod a konyhaszekrényeket mennyi csetresz Nagyanyám
szavajárása a XX. század legendája

tiszta az ég 23:57 semmiségeket szólongatok a nappaliban
nem mozdítható szavakkal nincs más velem
csak a klaviatúra fénye múlt idők másodpercnyi sötétségek
virágzik az amerikai konyhás magány az érces homály
bűvölet szülőföldje a szobákban rekedt fény lassú láz
mire vagyok képes ötven felé tudom pontosan
éjszaka mellém feküdnék hiábavalóságaim mint mindenki másnak
Józsefváros ma éjszaka táncolunk utoljára

Lukovszky Ilona: Nemez falikép részlete. Fotó: Mészáros Viktória